



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ústecké šrouby, z. s.**, IČO: 04316509,
sídlem Velká Hradební 322/53, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.,
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **České šterkopísky spol. s r.o.**, IČO: 27584534,
sídlem Cukrovarská 34, 190 00 Praha 9 - Čakovice,,
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Uherkem,
sídlem Jandova 208/8, 190 00 Praha 9,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2017, č. j. MZP/2017/530/67,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 7. 2017, č. j. MZP/2017/530/67, a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 19. 5. 2017, č. j. 476/ZPZ/2017/ZD-906, se **pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 7. 2017, č. j. MZP/2017/530/67, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 5. 2017, č. j. 476/ZPZ/2017/ZD-906 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byla společnosti České šterkopísky spol. s r.o., jakožto žadatelce pro záměr rozšíření těžby na zbývajících části plochy dobývacího prostoru Nučnický (dle 2. plánu otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska šterkopísku Travčice v DP Nučnický I), podle § 56 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“) za splnění ve výroku rozhodnutí uvedených podmínek povolena výjimka ze zákazů u zvláště chráněných druhů živočichů, a to ze zákazu chytání, rušení, zraňování, usmrcování a sbírání, ničení, poškozování a přemísťování jejich vývojových stádií a jimi užívaných sídel, přičemž tato výjimka se vztahovala na ještěrku obecnou (silně ohrožený druh, evropsky významný druh), mravence otročícího (ohrožený druh) a koroptev polní (ohrožený druh, evropsky významný druh). Žalobce se v žalobě zároveň domáhal také toho, aby soud zrušil též rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce úvodem žaloby shrnul, že společnost České šterkopísky spol. s r.o. podala dne 27. 1. 2017 ke správnímu orgánu I. stupně žádost o povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů živočichů, které správní orgán I. stupně svým rozhodnutím vyhověl a žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil napadeným rozhodnutím.
3. Ohledně výskytu zvláště chráněných druhů živočichů správní orgán I. stupně podle žalobce vycházel z jediného podkladu, kterým bylo biologické hodnocení „*Pokračování hornické činnosti v DP Nučnický I*“ zpracované Ing. P. M. dne 30. 12. 2016. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl, že biologické hodnocení vůbec neobsahovalo metodiku průzkumu. Na základě mnoha předchozích negativních zkušeností je přitom přesvědčen, že pokud by metodika popsána byla, ukázalo by se, že je chybná. Konkrétně v biologickém hodnocení nebylo vůbec uvedeno, kdo a kdy hodnocení prováděl, ani v jaké části území a jakým způsobem. Například u bezobratlých je uvedeno, že byly použity zemní pasti, aniž by byl vůbec upřesněn jejich počet, typ, použitý atraktant a konzervant, umístění, frekvence výběrů atd. Kombinací těchto faktorů přitom podle žalobce lze zcela změnit výsledky biologického hodnocení. Malý počet pastí v nevhodných místech zcela vyloučí nález zvláště chráněného druhu. Typ pastí ovlivňuje kupříkladu schopnost některých druhů zachytit se za okraj pasti a vyšplhat ven, tudíž nebudou zjištěny. Atraktant a konzervant může přilákat nebo naopak odpudit konkrétní zvláště chráněné druhy. Způsob umístění může vyloučit některé druhy z průzkumu, protože na ně bude vrchní okraj pasti příliš vysoko či otvor příliš malý. Frekvence výběrů může zkreslit průzkum predací atd. Dílčí nedostatky v popisu metodiky by bylo možno vyřešit při ústním jednání, v tomto případě ovšem měl správní orgán I. stupně podle žalobce vzhledem k rozsahu nedostatků vyzvat žadatele k přepracování biologického hodnocení.
4. Žalobce dále poukázal na to, že podrobněji zpracovávané průzkumy v rámci řízení EIA pro již probíhající těžbu zjistily mnoho dalších zvláště chráněných druhů, které lze vzhledem k charakteru území očekávat i v prostoru záměru, zejména ropuchu krátkonožou, ropuchu zelenou, břehulí říční, žluvu hajní a čmeláky. Nedostatečnosti průzkumu nasvědčuje i to, že v případě ohrožené koroptve polní se hodnotitel ani neobtěžoval zjistit, zda vůbec v území záměru hnízdí.
5. Žalovaný se podle žalobce nijak nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti biologického hodnocení. Žalobce nenamítal, že se měl správní orgán I. stupně zabývat jeho vyjádřením

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k nesouvisejícímu záměru, pouze jím dokládal to, že hodnotitel dlouhodobě používá nejlevnější a nejjednodušší postupy. Možnost výskytu dalších zvláště chráněných druhů živočichů podle žalobce vyplývá ze zjišťovacích řízení vedených správním orgánem I. stupně v okolí a taktéž ji přiznává sám žadatel ve spisu, konkrétně v dokumentu Doplnění komplexního plánu sanace a rekultivace dobývacího prostoru Počaply u Terezína I. o opatření požadovaná orgánem ochrany přírody, kde uvedl, že „v širším okolí zájmového území pískovny byl zjištěn výskyt zvláště chráněné kriticky ohrožené ropuchy krátkonohé“. Žalobce k tomu s odkazem na zahraniční odbornou publikaci uvedl, že běžná migrační vzdálenost se u ropuchy krátkonohé pohybuje v řádu kilometrů. V biologickém hodnocení bylo dále uvedeno, že „v prostoru plánovaného pokračování těžby v DP Nučnický I se ve stávajícím stavu nenachází žádná stálá vodní plocha. Pouze v deštivých obdobích se na některých místech tvoří dočasné louže, které však nejsou trvalejšího rázu a neposkytují vhodné podmínky k rozmnožování obojživelníků“. K tomu žalobce s odkazem na další odbornou publikaci uvedl, že právě ropucha krátkonohá klade svá vajíčka do vysychajících tůní, které jsou pro ostatní druhy žab nevhodné, a osidluje pole s širokořádkovými plodinami.

6. Žalobce dále poukázal na to, že u evropsky významných druhů chráněných podle práva EU je možno záměr povolit jen v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí. V daném řízení se však nepodařilo prokázat veřejný zájem vůbec. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že žadatelka citovala z rozsudku označeného jako č. j. 8A 188/200 ze dne 24. 7. 2014, ve kterém měl být citován rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138, podle kterého „zájem na řádném využívání nerostného bohatství, které je nepochybně veřejným zájmem, je zabezpečen tím, že organizace, které je povoleno provádění hornické činnosti, platí státu úhrady z dobývacího prostoru a vydobytých nerostů. Z uvedeného vyplývá, že hornická činnost prováděná organizací, třebas prováděná v rámci její podnikatelské činnosti, je též naplněním veřejného zájmu státu na řádném využití nerostného bohatství“. Následně se správní orgán I. stupně ztotožnil s názorem žadatelky, že využití nerostného bohatství naplňuje znaky veřejného zájmu.
 7. K tomu žalobce uvedl, že rozsudek uvedený v rozhodnutí se mu nepodařilo dohledat, neboť je zjevně označen neúplně. K podkladovému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138, žalobce uvedl, že námitka absence veřejného zájmu v tomto řízení sice byla vznesena, Městský soud v Praze její řešení nepovažoval za relevantní a Nejvyšší správní soud ji v kasačním řízení neshledal přípustnou. Závěr uváděný správním orgánem tak z tohoto rozsudku nevyplývá, a to ačkoli byl součástí právní věty.
 8. I kdyby ovšem teze správního orgánu platila, na předmětné řízení se podle žalobce neuplatní, protože se týká pouze vyhrazených nerostů. Vyhrazené nerosty jsou taxativně určeny v § 3 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), přičemž dle § 5 odst. 1 tohoto zákona tvoří nerostné bohatství ložiska vyhrazených nerostů. Podle § 5 odst. 2 tohoto zákona pak je pouze nerostné bohatství ve vlastnictví České republiky. Štěrkopísek mezi vyhrazené nerosty nepatří. Správní orgán tak podle žalobce pochybil, když došel k závěru, že veřejný zájem na dobývání nevyhrazeného nerostu je dán zájmem státu na využití ložisek vyhrazených nerostů, aniž by bylo ve spisu doloženo, že se zájem státu vztahuje i na předmětné ložisko.
 9. Pokud je dále v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno, že „vzhledem k časoprostorové provázanosti záměru s probíhající těžbou jsou optimální podmínky pro realizaci záměru vázány na konkrétní etapu dobývání ložiska podle platného POPD, aby mohla realizace záměru na dosavadní těžbu plynule navázat. Nelze jeho veřejnoprávní projednání a realizaci dále odkládat“, vysvětluje to podle žalobce možná motivaci žadatele, nezabývá se to však otázkou naléhavosti veřejného zájmu.
 10. Za ještě závažnější pochybení žalobce považuje to, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zcela pominuta otázka neexistence jiného uspokojivého řešení, když byl učiněn závěr, že záměr navazuje na již probíhající těžbu a lze jej realizovat pouze v místě ložiska nerostných
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

surovin, tudíž jiné uspokojivé řešení pro získání tohoto nerostného bohatství neexistuje. Jiným uspokojivým řešením by přitom podle žalobce mohlo být už rozložení skrývky do delšího období k umožnění migrace spojené s přísnějším omezením doby, ve které může skrývka probíhat. To navrhuje nejen biologické hodnocení („*Jako preventivní opatření proti negativnímu ovlivňování potenciálně hnízdicích ptáků a případným zásahům do přirozeného vývoje v dotčeném území (§ 50 a § 5a zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny) je nezbytné, aby případné odstraňování porostů apod. bylo plánováno a prováděno mimo období reprodukce ptáků (polních druhů – koroptev, skřivan). Toto období probíhá v běžném roce mezi 1. 3. až 10. 8.*“), ale i vyjádření České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 1. 3. 2017, č. j. ČIŽP/44/IPP/1702824.001/17/UJL, které bylo zasláno do zjišťovacího řízení. Správní orgán I. stupně může stěží tvrdit, že o vyjádření ČIŽP nevěděl, když sám vydal dne 10. 5. 2017 pod č. j. 475/ZPZ/2017 závěr zjišťovacího řízení a ze spisu vyplývalo, že muselo být vedeno. Přesto rozhodnutí správního orgánu I. stupně umožňuje skrývku zeminy i v období 1. 3. - 1. 5. a 1. 8. - 10. 8., aniž by byl rozpor s požadavky ČIŽP a biologického hodnotitele vysvětlen. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že termín provádění skrývkových prací byl stanoven s ohledem na koroptev polní. Z biologického hodnocení přitom vyplývá, že odlišný termín skrývky byl doporučen právě s ohledem na možnost hnízdění koroptve polní.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Shrnl, že výjimka byla udělena pro druhy uvedené v žádosti za účelem rozšíření těžby na zbývající části plochy dobývacího prostoru Nučnický. Jedná se o plochu cca 19 ha s převládajícími monokulturami zemědělských plodin a ruderní vegetací. Na části území již byla provedena skrývka zemin v souvislosti s prováděným archeologickým průzkumem. Vymezení plochy, technické údaje o stavu zásob, dobývací metody jsou součástí předloženého 2. plánu otírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska štěrkopísku Travčice v dobývacím prostoru Nučnický I., který je součástí spisu.
12. Z výsledků biologického hodnocení je zřejmé, že předmětným zásahem nedojde k významnému ovlivnění populací, pro které byla výjimka povolena. K námitce, že ve zpracovaných průzkumech v rámci řízení EIA byly zjištěny další druhy (např. ropucha krátkonohá, ropucha zelená, břehule říční, žluva hajní, čmelák), žalovaný uvedl, že tyto průzkumy byly zpracovány pro plochy s již probíhající těžbou, mimo předmětné území. Případný nahodilý výskyt dalších druhů na ploše, která je předmětem řízení, lze podle žalovaného řešit v rámci odborného dohledu nad těžbou, včetně monitoringu a provádění nezbytných opatření na ochranu druhů (podmínka č. 2 rozhodnutí). Žalovaný proto doložené biologické hodnocení s ohledem na současný charakter sledované plochy považuje pro daný případ za dostatečné. Rovněž se dle názoru žalovaného správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dostatečně a přiměřeným způsobem zabýval zákonnými podmínkami pro udělení výjimky.
13. K námitce žalobce, že štěrkopísky nejsou vyhrazený nerost, tudíž se nejedná o výhradní ložisko, žalovaný uvedl, že ložisko štěrkopísku Travčice bylo v době platnosti zákona č. 41/1957 Sb., o využití nerostného bohatství (horní zákon), zařazeno mezi výhradní ložiska, významná pro potřeby národního hospodářství, proto na něm bylo také stanoveno chráněné ložiskové území a dobývací prostor.

Replika žalobce

14. Žalobce ve své replice uvedl, že další zvláště chráněné druhy byly zjištěny jak při posuzování záměru ULK436 Rozšíření těžby v pískovně Nučnický, tak ULK533 Dotěžení zbytkových zásob suroviny ložiska Nučnický – jih, přičemž veškerá dokumentace je dostupná online v Informačním systému EIA. Například u ropuchy krátkonohé přiznávají výskyt „v širším okolí zájmového území pískovny“ i dokumenty předložené v prvostupňovém řízení žadatelem. V žalobě žalobce vysvětlil, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že běžná migrační vzdálenost se u ropuchy krátkonožé pohybuje v řádu kilometrů a v prostoru záměru byl zjištěn její biotop (vysychající tůň v polích). Nelze se tak domnívat, že výskyt dalších zvláště chráněných druhů na území záměru by byl pouze náhodilý. Žalovaný svojí argumentací nicméně opomněl klíčovou námitku žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti a nedostatečnosti biologického hodnocení. To, že poctivěji prováděné průzkumy v okolí zjistily výskyt dalších zvláště chráněných druhů, u kterých je vysoká pravděpodobnost výskytu i na území záměru, je pouze jedním z aspektů nedostatečnosti biologického hodnocení, která v důsledku vedla k porušení zásady materiální pravdy a principu prevence. Správní orgán I. stupně navíc bez jakéhokoliv vysvětlení ignoroval doporučení tohoto (nedostatečného) biologického hodnocení ve věci omezení skrývky mimo období rozmnožování ptáků.

15. Dále žalobce uvedl, že ve spisu nedohledal doklad o tom, že by předmětné ložisko bylo zařazeno mezi výhradní ložiska, a prvostupňové rozhodnutí v tomto směru neobsahuje žádnou úvahu. I tato argumentace byla součástí širší námitky týkající se neprokázání naléhavého a převažujícího veřejného zájmu a neexistence jiného uspokojivého řešení, ke které se žalovaný nijak blíže nevyjádřil.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný soudu do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
18. Ze spisové dokumentace předložené žalovaným soud zjistil, že společnost České štěrkopísky spol. s r.o. správnímu orgánu I. stupně dne 27. 1. 2017 doručila žádost o povolení výjimky ze zákazu dle § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody pro záměr rozšíření těžby na zbývající části plochy dobývacího prostoru Nučnický I. Požadovaná výjimka se týkala zvláště chráněných druhů živočichů, kterými byly ještěrka obecná, mravenec otročící a koroptev polní. Žadatelka uvedla, že k záměru rozšíření těžby již správní orgán I. stupně vydal souhrnné vyjádření ze dne 22. 8. 2016, č. j. 2568/ZPZ/206/V-2582. Stanovené podmínky bude žadatelka podle svého vyjádření v žádosti průběžně plnit, a to jak v průběhu dobývání, tak i při provádění následných sanačních a rekultivačních prací. Plánovaná rekultivace na vodní plochu je navržena tak, aby byl umožněn spontánní rozvoj členitého litorálního pásma a biotopů přirozených písčin, dále aby byla část těžebních stěn ponechána bez sanačních zásahů, a aby vytvoření nových stanovišť bylo přínosem pro druhovou diverzitu území.
19. Výrazně převyšující veřejný zájem na dobývání výhradních ložisek, tedy i na zachování těžební činnosti v dobývacím prostoru Nučnický I., podle žadatelky vyplýval i z výroků správních soudů, kdy jako příklad uvedla rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. 8 A 188/2010, ze kterého citovala: „Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138, koncepce horního zákona vychází z toho, že nerostné bohatství na území České republiky, které je tvořeno ložisky vyobrazených nerostů, je ve vlastnictví státu. Zájem na řádném využívání nerostného bohatství, které je nepochybně veřejným zájmem, je zabezpečen tím, že organizace, které je povoleno provádění hornické činnosti, platí státu úhrady z dobývacího prostoru a z vydobytých nerostů. Z uvedeného vyplývá, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že hornická činnost prováděná organizací, třeba prováděná v rámci její podnikatelské činnosti, je též naplněním veřejného zájmu státu na řádném využití nerostného bohatství.“ Dále ještě odkázala na § 33 odst. 1 horního zákona. K žádosti bylo připojeno biologické hodnocení „*Pokračování hornické činnosti v DP Nučnický I*“ zpracované Ing. P. M. dne 30. 12. 2016.

20. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 19. 5. 2017, č. j. 476/ZPZ/2017/ZD-906, žadatele pro záměr rozšíření těžby na zbývající části plochy dobývacího prostoru Nučnický (dle 2. plánu otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska šterkopísku Travčice v DP Nučnický I) podle § 56 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody za splnění stanovených podmínek povolil výjimku ze zákazů u v žádosti uvedených zvláště chráněných druhů živočichů, a to ze zákazu chytání, rušení, zraňování, usmrcování a sbírání, ničení, poškozování a přemísťování jejich vývojových stádií a jimi užívaných sídel.
21. Správní orgán I. stupně v otázce výskytu zvláště chráněných druhů na území dotčeném záměrem vycházel z předloženého biologického hodnocení. U žádného ze tří zvláště chráněných druhů podle správního orgánu I. stupně není záměr s to ovlivnit stav druhu z hlediska jeho ochrany. Uvedl, že k vyloučení ohrožení koroptve polní v době jejího hnízdění, které je pravděpodobné i v samostatném území záměru a jeho bezprostředním okolí, byla stanovena časová podmínka realizace odstranění vegetace a skrývky povrchu mimo hnízdní období tohoto druhu, neboť záměrem dojde k částečné likvidaci plochy, kde se tento druh vyskytuje. Skrývka nadloží včetně odstranění vegetace tak podle podmínky č. 1 mohla být provedena mimo období od 1. 5. do 30. 7. kalendářního roku. K minimalizaci případů usmrcování a zraňování jedinců druhu ještěrky obecné, která lokalitu využívá také k rozmnožování, ve fázi skrývky nadloží byla žadatelce uložena povinnost zajistit odborný biologický dohled nad těžbou.
22. Při hodnocení veřejného zájmu na realizaci záměru se správní orgán I. stupně ztotožnil s názorem žadatele (rozhodnutí Městského soudu v Praze, jehož pasáž zde citoval stejně jako žadatel žádosti, zde však nepřesně označil jako č. j. 8A 188/200), že využití nerostného bohatství naplňuje znaky veřejného zájmu. Horní zákon přitom stanoví, že nerostné bohatství na území ČR je ve vlastnictví státu. Účelem horního zákona je stanovit zásady ochrany a hospodárného využití nerostného bohatství. V souladu s § 30 horního zákona musí být výhradní ložiska využita hospodárně, čímž se rozumí jejich dobývání, úprava a zúšlechťování za podmínek stanovených horním zákonem. Zásoby výhradních ložisek je podle horního zákona třeba vydobýt co nejúplněji, hospodárně a s co nejmenšími ztrátami. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že záměr žadatelky je ve své podstatě ekonomického charakteru.
23. Na druhou stranu zájmem ochrany přírody je udržení místních populace zvláště chráněných druhů ve stavu příznivém z hlediska ochrany. Při dodržení podmínek uvedených v jeho rozhodnutí je podle správního orgánu I. stupně sníženo riziko usmrcení jedinců a vyloučena likvidace místních populací. Přes trvalý lokální zábor biotopu těchto druhů budou k dispozici v dostatečné míře i nadále plochy vhodného charakteru pro výskyt jejich populací. Sanací a rekultivací těžebny podle stanovených podmínek zároveň v území dojde oproti současnému stavu k výraznému zvýšení stanovištní diversity, spojenému s širší nabídkou vhodných biotopů pro další ohrožené i zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů. Z těchto důvodů se přiklonil k názoru žadatelky, že veřejný zájem může převážit nad veřejným zájmem na ochraně předmětných druhů v dané lokalitě. Jiné uspokojivé řešení záměru podle něj v daném místě neexistuje, což je zřejmé z toho, že záměr lze realizovat pouze v místě ložiska nerostných surovin a zároveň navazuje na již probíhající těžbu. Podle správního orgánu I. jsou optimální podmínky pro realizaci vzhledem k časoprostorové provázanosti záměru s probíhající těžbou vázány na konkrétní etapu dobývání ložiska podle platného Plánu otvírky, přípravy a dobývání, aby mohla realizace záměru na dosavadní těžbu plynule navázat. Jeho veřejnoprávní projednání a realizaci nelze dále odkládat.
24. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné blanketní odvolání, která následně doplnil. Správnímu orgánu I. stupně vytkl, že vycházel z nepřezkoumatelného biologického hodnocení, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve kterém nebyla vůbec popsána metodika průzkumu, přičemž zpracovatel průzkumu dlouhodobě používá nejméně vhodné, protože nejlevnější a nejjednodušší, postupy. Lze očekávat, že použitím vhodné metodiky by výrazně vzrostl počet nalezených zvláště chráněných druhů. Podle dřívějších průzkumů lze předpokládat výskyt ropuchy krátkonohé, ropuchy zelené, břehule říční, žluvy hajní a čmeláků. Dále nebylo dostatečně odůvodněno, proč nebyla stanovena žádná kompenzační opatření a byly ignorovány podmínky zjišťovacího řízení, přičemž stejně jako následně v žalobě žalobce poukázal na vyjádření ČIŽP ze dne 1. 3. 2017, č. j. ČIŽP/44/IPP/1702824.001/17/UJL, kdy v rozporu s ním správní orgán I. stupně povolil realizaci záměru i v období 1. 3. - 1. 5. a 1. 8. - 10. 8. Žádným způsobem podle žalobce nebyla posuzována existence jiného uspokojivého řešení, kterým podle něj mohlo být i prosté rozložení skrývků do delšího období, aby byla umožněna přirozená migrace živočichů.

25. Ze spisové dokumentace soud zjistil – a vyplývá to ostatně i z tvrzení účastníků – že na plochu zbývající části dobývacího prostoru Nučnický byly v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně vázány populace minimálně tří druhů zvláště chráněných živočichů (ještěrky obecné, mravence otročícího a koroptve polní), z toho dva druhy (ještěrka obecná a koroptev polní) jsou zároveň předmětem ochrany podle práva Evropských společenství. Tyto druhy mohly být dotčeny záměrem žadatelky na rozšíření těžby spojené s přípravou a dobýváním ložiska štěrkopísku v dobývacím prostoru Nučnický I. Podstatou podané žaloby je otázka, zda v daném případě byly naplněny podmínky pro povolení výjimky z ochrany těchto zvláště chráněných živočichů podle § 56 odst. 1 a 2 písm. c) zákona o ochraně přírody.
26. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, přičemž vycházel z toho, že správní řízení tvoří jeden celek. Má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
27. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomeneli správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
28. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí neobstojí již proto, že se v něm žalovaný – a to ani implicitně – nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Byť i vypořádání ostatních odvolacích námitek je pro stručnost a obecnost odůvodnění napadeného rozhodnutí na hraně přezkoumatelnosti, zřejmé to je zejména ve vztahu k námitce týkající se chybějícího popisu použitých metodik v biologickém hodnocení předloženém žadatelkou, ze kterého bylo ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správním řízení vycházeno, když chybějící informace o metodice podle žalobce způsobovala nepřezkoumatelnost v něm uvedených závěrů o výskytu zvláště chráněných druhů živočichů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na námitku chybějící informace o použité metodice a důsledků, které to podle žalobce mohlo mít, nijak nereagoval.

29. Napadené rozhodnutí je proto v této části pro nedostatek důvodů rozhodnutí nepřezkoumatelné, což brání jeho meritornímu přezkumu, tj. tomu, aby se soud mohl zabývat kvalitou biologického hodnocení jakožto podkladu, ze kterého správní orgány při svém rozhodování vycházely, a závěry, které na jeho základě učinily, a to i ve vztahu k dalším tvrzením žalobce o možném výskytu dalších zvláště chráněných druhů v dotčené lokalitě. Z uvedeného důvodu je namíste napadené rozhodnutí zrušit pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
30. Pro účely dalšího správního řízení soud podotýká, že za předpokladu, že by biologické hodnocení bylo ve věci použitelné, vydané rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné ve vztahu k podmínce č. 1 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která umožňovala provést skryvku nadloží včetně odstranění vegetace mimo období rozmnožování koroptve polní, tedy mimo období 1. 5. do 30. 7. kalendářního roku. Tato podmínka je odůvodněna tím, že jím bude zajištěna ochrana koroptve v době jejího hnízdního období. V návrhu opatření dle biologického hodnocení je však uvedeno, že je nezbytné, aby případné odstraňování porostů apod. bylo plánováno a prováděno mimo období reprodukce ptáků (koroptev, skřivan), které probíhá mezi 1. 3. až 10. 8. kalendářního roku. Rozpor mezi těmito daty správní orgány nijak nevysvětlily, a není tedy zřejmé, z jaké úvahy či podkladu při stanovování této podmínky vycházely. I tato část rozhodnutí proto trpí nepřezkoumatelností.
31. S ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost soud neprovedl dokazování vyjádřením ČIŽP ze dne 1. 3. 2017, č. j. ČIŽP/44/IPP/1702824.001/17/UJL, které předložil žalobce a které nebylo součástí správního spisu, ani jinými důkazy.
32. Soud se dále zabýval námitkami žalobce, které se týkaly další části rozhodnutí, ve kterých se správní orgány zabývaly existencí veřejného zájmu na straně žadatelky, jeho převahou nad zájmem ochrany přírody a otázkou neexistence jiného uspokojivého řešení.
33. Podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah, orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. V pochybnostech o škodlivosti zamýšleného zásahu lze požádat o poskytnutí předběžné informace podle správního řádu. Podle § 56 odst. 2 písm. c) tohoto zákona výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů lze povolit v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí.
34. K tomu je třeba uvést, že jakkoli v případě zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, právní úprava v druhé větě § 56 odst. 1 zákona stanoví další, přísnější podmínky (*neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany*), tento rozdíl je do jisté míry stírán tím, že součástí vyhodnocení převažujícího veřejného zájmu by mělo být i posouzení existence jiného uspokojivého řešení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 6 As 8/2010-323, publ. pod č. 2593/2011 Sb. NSS, a ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012-161, publ. pod č. 2879/2013 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

35. Z citovaných ustanovení zákona vyplývá v první řadě nutnost určení, vyhodnocení a následného poměření kolidujících veřejných zájmů, a to zájmu ochrany přírody a jiného veřejného zájmu spojeného se záměrem žadatele. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 30/2012-88, publ. pod č. 7317/2012 Sb. NSS, uvedl, že „*pouze v případě, že správní orgán sbledá existenci veřejného zájmu, lze posoudit, zda tento zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody a zda jsou splněny i další podmínky v podobě neexistence jiného uspokojivého řešení a udržení populace daného druhu příznivém stavu z hlediska ochrany*“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015-251, publ. pod č. 2030/2015 Sb. NSS). Jakkoli došlo ke změně posuzované právní úpravy (jiný veřejný zájem již nemusí nad zájmem ochrany přírody převažovat „výrazně“), tento soud se s podstatou citovaného závěru plně ztotožňuje.
36. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, publ. pod č. 3343/2013 Sb. NSS, je konstatováno, že „...*Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, že v řízení o povolení výjimky ze zákonných zákazů podle § 56 zákona o ochraně přírody leží důkazní břemeno na žadateli a ten tedy musí předložit přesvědčivé podklady prokazující splnění výše vyjmenovaných podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. srpna 2012 č. j. 9 As 30/2012-88), což potvrzuje i odborná literatura (srov. Prchalová, J. Zákon o ochraně přírody a krajiny a NATURA 2000, 2. vydání, Linde Praha, 2010, str. 184)*“. Bylo proto na žadatelce, aby tvrdila a navrhovala důkazy k prokázání a převaze tvrzeného veřejného zájmu na rozšíření těžby spojené s přípravou a dobýváním ložiska šterkopísku v dobývacím prostoru Nučnický I. nad zájmem na nedotčení lokality z hlediska ochrany populací tří druhů zvláště chráněných živočichů (k tomu také viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 91/2014-37, publ. pod č. 314/2015 Sb. NSS, a ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 30/2012-88, publ. pod č. 7317/2012 Sb. NSS, www.nssoud.cz).
37. Soud dospěl k závěru, že závěr správního orgánu I. stupně o existenci veřejného zájmu na straně žadatelky, natož pak o tom, že tento zájem převažoval nad zájmem ochrany přírody, je nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, přičemž žalovaný úvahy správního orgánu I. stupně nijak nedoplnil ani nerozvinul. Při posouzení otázky existence veřejného zájmu na straně žadatelky se správní orgán I. stupně ztotožnil s názorem žadatelky, podle které využití nerostného bohatství naplňuje znaky veřejného zájmu. Opřel se přitom pouze o citace ustanovení horního zákona a citaci z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2014, č. j. 8 A 188/2010-50, tak, jak ji v žádosti uvedla žadatelka.
38. Účelem účinného horního zákona je stanovit zásady ochrany a hospodárného využívání nerostného bohatství. Podle § 5 horního zákona nerostné bohatství podle tohoto zákona tvoří ložiska vyhrazených nerostů (dále jen "výhradní ložiska"). Nerostné bohatství na území České republiky je ve vlastnictví České republiky. Šterkopísek přitom podle definice obsažené v § 3 odst. 1 horního zákona definici vyhrazeného nerostu neodpovídá; jde o nerost nevyhrazený. Žalovaný až ve vyjádření k žalobě přišel s tvrzením, že ložisko šterkopísku Trávčice bylo zařazeno mezi výhradní ložiska významná pro potřeby národního hospodářství v době platnosti zákona č. 41/1957 Sb., o využití nerostného bohatství (horní zákon), a proto na něm bylo také stanoveno chráněné ložiskové území a dobývací prostor.
39. K tomu soud uvádí, že vyjádření žalovaného (ať již jde o vyjádření k žalobě nebo i kasační stížnosti) není z povahy věci způsobilé nahradit odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí. Nedostatky správního rozhodnutí proto nelze zhojit ani ve vyjádření k žalobě, ani ve vyjádření ke kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Je tomu tak proto, že zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze poměřovat toliko přes jeho odůvodnění, a nikoliv přes vyjádření k žalobě či ke kasační stížnosti.
40. Úvaha o tom, že v případě předmětného ložiska šterkopísku jde o výhradní ložisko, a tudíž nerostné bohatství, ve správních rozhodnutích chybí. Dále pak soud považuje za nesprávný Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závěr, podle kterého by využití nerostného bohatství (zřejmě vždy) naplňovalo znaky veřejného zájmu. Konkrétní veřejný zájem na straně žadatelky nelze dovodit z v rozhodnutí správního orgánu I. stupně citovaných ustanovení horního zákona, navíc značně obecných, ani z citovaného rozsudku Městského soudu v Praze. V něm je skutečně uvedeno, že „podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138, koncepce horního zákona vychází z toho, že nerostné bohatství na území České republiky, které je tvořeno ložisky vybrazených nerostů, je ve vlastnictví státu. Zájem na řádném využívání nerostného bohatství, které je nepochybně veřejným zájmem, je zabezpečen tím, že organizace, které je povoleno provádění hornické činnosti, platí státu úhrady z dobývacího prostoru a z vydobytých nerostů. Z uvedeného vyplývá, že hornická činnost prováděná organizací, třeba prováděná v rámci její podnikatelské činnosti, je též naplněním veřejného zájmu státu na řádném využití nerostného bohatství.“

41. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138, byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2254/2011. Citovaná část je právní větou tohoto rozhodnutí, která sama o sobě není závazná. Za důležitější však soud považuje to, že v samotném rozhodnutí tato věta ani takovýto názor uvedeny nejsou a podle názoru tohoto soudu z něj ani nevyplynávají. Jakkoli tedy právní věta má v ideálním případě být stručným a výstižným shrnutím rozhodnutí a má svou relevanci pro další činnost soudů, v případě této věci tomu tak podle názoru tohoto soudu nebylo, o čemž svědčí i to, že v pozdější dostupné judikatuře správních soudů nebyla s výjimkou právě rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2014, č. j. 8 A 188/2010-50, citována.
42. Za přílehavější a přesnější tento soud považuje názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 As 196/2016-133, podle kterého „[...] je těžba nerostů dle současné právní úpravy především podnikatelskou činností soukromých osob. Z čl. 7 Ústavy České republiky nelze, na rozdíl např. od obecného veřejného zájmu na ochraně životního prostředí, dovodit paušální závěr o ústavně chráněném veřejném zájmu na těžbě vybrazených nerostů. Stát jako vlastník těchto nerostů má pouze povinnost dbát o jejich šetrné využívání a respektovat tuto prioritu ve své vlastní činnosti (BAHÝL'OVÁ, L. a kol. Ústava České republiky. Komentář. Praha: Linde, str. 133). Na rozdíl od projektů, jejichž realizace spíše odpovídá hlediskům veřejného zájmu, jako například výstavba dopravní infrastruktury, především té dálniční (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 6 As 8/2010 – 323), výroba energie z obnovitelných zdrojů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016 – 46) či realizace protipovodňových opatření (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 5/2008 – 93), je těžbu nerostů třeba považovat spíše za činnost, o jejímž přínosu z hlediska veřejného zájmu je možné polemizovat. Záležit bude například na významu nerostu coby strategické suroviny, aktuální surovinové politice státu či jejich společenských přínosech, např. v podobě vytvoření nových pracovních míst (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015 – 251).“
43. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tedy v části, kde byla shledána existence veřejného zájmu na straně žadatelky, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí nebyla tato vada odstraněna. Z tohoto důvodu je třeba napadené rozhodnutí zrušit rovněž pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
44. K požadavku na neexistenci jiného uspokojivého řešení, když zabývat se splněním této podmínky by bylo za situace, kdy dosud nebyla prokázána ani existence veřejného zájmu na straně žadatelky, předčasné, soud pro účely dalšího správního řízení uvádí, že pokud by správní orgány dospěly k závěru, že žádosti nelze vyhovět, neboť žadatelka neprokázala neexistenci jiného uspokojivého řešení, znamená to, že by zjistily, že z jejich pohledu vykazuje podaná žádost vadu. Bylo by proto jejich povinností nejprve žadatelce umožnit, aby tuto vadu odstranila, tj. podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) žadatelku vyzvat k odstranění vady, kterou měly správní orgány ve výzvě náležitě popsat. Zároveň by byly správní orgány povinny žadatelku podle § 4 odst. 2 správního řádu přiměřeně poučit o jejích procesních právech a povinnostech. Povinnost zkoumat v řízení o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody jiné možné podoby (varianty) záměru je limitována tím, že se musí jednat o varianty reálné a uskutečnitelné, které mohou představovat menší zásah do zájmů chráněných tímto zákonem. Povinnost prokázat, že taková varianta existuje, a tudíž je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

namístě, aby byla v daném řízení zkoumána, nesou podle názoru soudu správní orgány. To vyplývá jednak z negativní důkazní teorie, když žadatelka logicky nemůže prokázat, že taková varianta neexistuje, a jednak z principů dobré správy včetně výše zmíněné poučovací povinnosti (podrobněji viz rozsudek tohoto soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 15 A 21/2016-174).

45. Soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně zrušil i rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 19. 5. 2017, č. j. 476/ZPZ/2017/ZD-906, neboť popsané nedostatky se ve většině případů vztahují i k tomuto rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.]. V dalším řízení bude pak žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
46. Žalobce měl v samotné projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d); podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Jelikož žalobce nebyl úspěšný s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, soud mu nepřiznal nárok na náhradu zaplaceného soudního poplatku a odměny a režijního paušálu za tento návrh.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. února 2021

Mgr. Václav Trajer, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.